

KONTAKTORGAAN VAN DE VERENIGING VOOR USA EN CANADA FILATELIE

Redactie: A. van Herk Tel. 030.881741
Livingstonelaan 249 - 3526 HG Utrecht
Januari 1987 NIEUW ADRES Nummer 32

ONZE JAARVERGADERING

Ondanks de ochtendmist togen 40 leden naar de Algemene Ledenvergadering van dit jaar. De verschillende jaarverslagen werden vlot goedgekeurd en de scheidende penningmeester werd met applaus bedankt. Wegens drukke werkzaamheden moest hij de pijp aan Maarten geven. Zijn opvolgster wordt mevr. Lourens. De heer Udo werd bevestigd als ledenadministrateur. Zijn voorganger, de heer Woortman, die ook al geen tijd meer kan vinden, werd ook onder applaus bedankt. Voorzitter Van Hulst werd herkozen en de heer Van Gelderen blijft bestuurslid. Als nieuwe kascontroleurs stelden zich beschikbaar de heren Van Dijk, Van Wichen, en (als 1e reserve) Van Ederen. De heer Hopman neemt de leiding van het Rondzendverkeer over.

De suggestie om onze bijeenkomsten voortaan op één vaste plaats in het centrum van het land te houden, werd met overgrote meerderheid afgewezen. Het bestaande patroon blijft dus gehandhaafd. Wel zal voortaan, op voorstel van de Vergadering, één bijeenkomst op

zondag plaatshebben ter wille van de vele schriftelijke veilingbieders en andere leden, die wegens hun werk nooit op zaterdag van huis kunnen.

Drie punten verdienen Uw bijzondere aandacht:

- Het door de heer Woortman opgezette kaartstelsel over literatuur en documentatie op ons verzamelgebied blijft onder zijn beheer. De indeling van dit stelsel is in mei 1982 aan de leden verstrekt. Wilt U weten waar U kunt vinden wat U zoekt, bel of schrijf hem en hij helpt U graag verder. Zijn adres: Lupinesingel 3, 2403 CM Alphen a.d. Rijn, telefoon 01720-37730.

- De nieuwe rondzendcommissaris zit dringend verlegen om nieuwe boekjes, vooral van Canada. Stel toch ook eens een of meer boekjes samen! En zet daarbij Uw vraagprijzen niet te hoog, houd het leuk! Al Uw boekjes zijn meer dan welkom bij de heer H.W.M. Hopman, Haringvliet 23, 2401 DD Alphen a/d Rijn. Begin het nieuwe jaar goed!

- De financiën van de Vereniging zijn op het ogenblik verheugend gezond. Die gezondheid zal in eerste aanleg worden benut voor enkele toekomstplannen die nog in het vat zitten. Eén daarvan behelst acties om de sectie Canada, die er naar veler gevoelen wat bekaaid afkomt, tot een opgewekter leven te brengen. Voorts leven er plannen voor dialeringen, bij het 200-jarig bestaan van de Amerikaanse Grondwet en zo mogelijk bij de Columbusherdenking in 1992. Natuurlijk hoort U daarover te zijner tijd meer.

Wij wensen U prettige feestdagen toe en een heel voorspoedig 1987 met vele filatelistische hoogtepunten!

ONZE ENQUETE: VERDERE RESULTATEN

Volgens de uitkomst van onze enquête wordt er in onze Vereniging als volgt verzameld: Van de "Amerikanen": 89% modern, 86% klassiek, 78% luchtpost, 65% brieven, 54% portzegels, 49% precancels, 49% dienstzegels, 34% Confederate States, elk 28% guidelines, krantenzegels, revenues, stempels en Canal Zone, 20% Filippijnen, 19% FDC's, 15% Cuba, 15% thematisch, 12% plaatnummerblokken en 6% eo-filatellie. Overige gebieden minder dan 5%. Bij onze "Canadezen" ligt dat als volgt: 75% luchtpost, 70% klassiek, 65% modern, 55% brieven, 55% portzegels, 35% Dominions, 35% precancels, 35% dienstzegels, 25% stempels, 20% FDC's, 20% krantenzegels, 15% eo-filatellie, 10% plaatnummerblokken, 10% revenues. Andere gebieden nog geen 5%.

Op hun gebied beschouwt van de Amerikanen 47% zich als beginnend, 43% als gevorderd en 10% als gespecialiseerd. Bij de Canadezen luiden die cijfers resp. 45, 45 en 10%. 19% van de Amerikanen en 9% van de Canadezen verzamelt al langer dan 25 jaar. 66% van onze leden leest het maandblad Philatellie, 17% Mijn Stokpaardje, 6% Linn's Stamp News en 3% Canadian Stamp News. Ook vele andere tijdschriften, maar die halen de 3% niet.

71% van de respondenten vindt dat wij onze bric-à-brac veiling op het program moeten houden (waarvan 60% graag elk jaar), 10% is daar tegen en 19% laat het koud.

80% is tevreden over de aandacht die in de Usca Post wordt besteed aan zijn verzamelgebied, 20% is dat niet. Van de Canadezen vindt iets meer dan de helft, dat er méér over dat land moet worden geschreven.

82% stelt voortzetting van de nieuwtjesbeschrijvingen in de Bulletins op prijs, 18% vindt dat niet nodig.

85% ziet wel wat in het tegen kostprijs beschikbaar stellen van eigen publicaties, 6% niet, en 9% gaf hierover geen mening.

43% zou deelnemen aan precancel rondzendingen, 51% niet en 6% laat het onverschillig. 12 leden lieten weten, dat zij wel een lezing kunnen houden. Die horen nog van ons! Voorts leverde de enquête een aantal suggesties, wensen en klachten op, die voor het bestuur van grote waarde zijn. Wij komen daarop nog terug!

EEN NIEUWE CANADESE VARIËTEIT
(Afbeelding op blz 718)

Op 29 augustus 1986 heeft Canada een vier-tal postzegels en een souvenirvelletje uitgegeven ter ere van ontdekkingsreizen in dat land. Die verdienen om twee redenen de aandacht. In de eerste plaats omdat de afbeeldingen wel aquarellen van impressionisten lijken, in de tweede plaats omdat er een constante variëteit van bestaat.

De eerste van de vier se-tenant zegels is gewijd aan de oerbewoners, die na de laatste IJstijd in het land kwamen. De tweede aan de Noormannen, die er 1000 jaar geleden kwamen neuzen. Op de derde staat de Matthew van John Cabot, bij aankomst in Newfoundland. De mooiste van de vier zegels toont hoe Henry Hudson zijn in het pakijs gevangen schip in een roeibootje verlaat. Het velletje met de 4 zegels heeft een reclamerandschrift voor de "Capex", de Internationale Postzegeltentoonstelling, die van 13 tot 21 juni 1987 zal plaatshebben in Toronto.

De zegels zijn in 5 kleuren offset gedrukt, in vellen van 50. De opmaak daarvan is zo, dat elk blok van 4, maar ook elke verticale strip van 4, alle zegels bevat. Wie alle positiecombinaties wil hebben, komt er dus genadig af.

Er werden 15 miljoen zegels en 700.000 velletjes gedrukt. Door de lay-out betekent dat 3.6 miljoen stuks van de Vikings en van Hudson, en van de beide andere zegels elk 3.9 miljoen.

Na de productie ontdekte Canada Post, dat in elk vel één van de Hudsonzegels een markante afwijking vertoont: boven het links gesitueerde schip een tamelijk grote rose plek, die violet behoort te zijn. Die variëteit is de 4e zegel in de 10e rij: positie 49 dus. Rekenmeesters hebben nu onmiddellijk door dat dus 1 van de 12 in het vel voorkomende Hudsonzegels de afwijking heeft. In cijfers: 300.000 van de 3.6 miljoen. Die variëteit komt dus vast wel in de catalogi. Canada Post liet de postzegels niet opnieuw drukken. Er ging een interne aanschrijving uit waarin stond dat de fout zich had voorgedaan. Een paar weken later, op 19 augustus, werden de verzamelaars toch ook maar ingelicht. Daarbij werd opgemerkt, dat er geen tijd was geweest voor een gecorrigeerde herdruk.

De kans is natuurlijk groot, dat de 300.000 afwijkende zegels intussen door speculanten zijn ingepikt. Maar vermoedelijk rekenen die zich ten onrechte rijk. Van de normale zegel zullen er wel zoveel postaal worden gebruikt, dat er misschien ook maar 300.000 postfrisse overblijven. In dat geval verdient de variëteit geen "premie". Wie echt op geld uit is, moet op zoek gaan naar een velletje zonder de afwijking: hij moet zélf op ontdekkingsreis!

Bron: "The Globe and Mail" dd. 30 aug. 1986

ZO MAAR EEN ZEGELTJE
Montgomery Blair op de Scott C 66

Met deze luchtpostzegel werd het feit herdacht dat 100 jaar eerder in Parijs de 1e Internationale Postconferentie plaatshad, die in 1874 zou leiden tot de oprichting van de Union Générale des Postes, die in 1878 werd omgedoopt tot Union Postale Universelle, in het Engels Universal Postal Union, bij ons de Wereldpostvereniging.

Tevens eerde men er de man mee, die als de geestelijke vader van die Parijse conferentie wordt beschouwd: de Amerikaan Montgomery Blair (1813-1883), die Postmaster General was van 1861 tot 1864, in het Kabinet van President Lincoln.

Eigenlijk was het verwonderlijk, dat niet al eerder een uitgifte was gewijd aan deze man, die in de historie van de Amerikaanse en de internationale Post zo'n belangrijke rol heeft gespeeld.

Montgomery's vader, Francis Preston Blair, was een man van groot aanzien in Washington. Hij had zich daar in 1830 gevestigd, op uitnodiging van President Andrew Jackson, om er een partijkrant op te richten van de Democraten. In 1842 kocht hij het nu als "Blair House" bekende huis, gelegen tegenover het Witte Huis. Hij woonde daar tot 1852. Thans worden er wel hoge bezoekers van de President in ondergebracht.

Zoon Montgomery volgde een opleiding aan de Militaire Academie van West Point, bevocht de Seminole Indianen in Florida, studeerde rechten en vestigde zich als advocaat in Missouri. Al spoedig werd hij daar officier van justitie en later burgemeester van Saint Louis. In 1852 ging hij naar

Washington, waar hij een functie aanvaardde bij het Opperste Gerechtshof.

De Blairs kwamen bij Lincoln in de gunst en toen deze President werd, benoemde hij Montgomery tot Postmaster General. Dat was op 9 maart 1861.

Blair stond daarmee voor een zware taak, want de Posterijen verkeerden in een deploerbare toestand. Gebrekkige organisatie, verouderde methoden en onbekwaam personeel zorgden voor permanente verliezen. Bovendien veroorzaakte de Secessie, de uittreding van een aantal zuidelijke staten uit de Unie, heel wat problemen.

Blair greep krachtig in. Alle postcontracten voor het gebied van de Confederatie trok hij in. Hij liet nieuwe postzegels ontwerpen (de serie Sc. 63 t/m 72) en toen die tussen 17 augustus 1861 en 7 januari 1862 van de pers kwamen, verklaarde hij de in omloop zijnde zegels van de serie 1857 en de "stamped envelopes" voor vervallen en ongeldig, zoals wij beschreven in onze vorige aflevering op blz 698.

Verder zorgde hij ervoor dat er goed functionerende veldpostkantoren kwamen bij het leger, voerde hij het gebruik van onuitwisbare inkt voor het afstempelen van de poststukken in, leidde hij experimenten in met stempelmachines, nam hij de postmasters hun portvrijdom af omdat er zoveel misbruik van werd gemaakt, verving hij het provisiesysteem voor de salariëring van de postmasters door een stelsel met vaste beloningen volgens 5 klassen, voerde hij de postwissels in, maakte hij de opening van onder een hoofdpstkantoor vallende bijkantoren mogelijk en organiseerde hij het postvervoer per spoor. De met de trein meerrijdende postwagen is zijn uitvinding. De eerste werd in 1862 ingezet op de Hannibal & St. Joseph Railroad. En last but not least:

in zijn ambtsperiode werd in juli 1863 de gratis postbestelling ingevoerd in de steden, de Free City Mail Delivery (Sc. 1238). De tekorten bij de Post had hij in 1863 al gereduceerd van 5 miljoen dollar per jaar tot niet meer dan 150.000 dollar.

Was zijn optreden dus van formidabele betekenis voor de Amerikaanse Post, zijn rol in het internationale postverkeer was zo mogelijk nog belangrijker.

Aan dat verkeer lag een groot aantal bilaterale postverdragen ten grondslag en dat leidde tot een chaos op het gebied van de tarieven: op een gegeven ogenblik waren er in 1862 zo'n 1200 verschillende tarieven van kracht. Om hieraan een einde te maken stelde Blair voor, op een internationale conferentie de mogelijkheid te onderzoeken van een uniform tarief- en verrekeningsstelsel. En dit leidde tot de conferentie, die op 11 mei 1863 in Parijs werd geopend en waarbij 14 landen, waaronder Nederland, vertegenwoordigd waren, met een totale bevolking van ruim 400 miljoen, die zorgde voor 95% van alle briefpost ter wereld.

Zonder de U.P.U., die zich daaruit ontwikkelde, zou het moderne postverkeer ondenkbaar zijn.

Blair trad op 1 oktober 1864 door politieke moeilijkheden af als Postmaster General. Hij ontving duizenden brieven, waarin om zijn aanblijven werd gevraagd. President Lincoln schreef hem: "Uw vriendelijkheid jegens iedereen was onovertroffen en hoewel Uw Departement minder van de oorlog te lijden heeft dan sommige andere kan ik met de grootste oprechtheid zeggen, dat ik mij geen enkele klacht herinner over de wijze waarop U het General Post Office 3½ jaar lang hebt geleid."

U vindt de zegel afgebeeld op blz 718.

PARTICULIERE TANDINGEN IN US-ROLZEGELS

door A. van Herk

Een boeiend, maar door velen veronachtzaamd hoofdstuk uit de Amerikaanse postgeschiedenis vormen de "Vending and Affixing Machines Perforations", de bijzondere tandingen, die door particuliere firma's in rolzegels werden aangebracht om ze geschikt te maken voor de automaten of de frankeermachines, die zij in het begin van onze eeuw op de markt brachten.

Dat het grootste deel van het verzamelvolk deze zegels maar liever overslaat, is overigens geen wonder, want a) je ziet ze bijna nooit, b) de prijzen liegen er niet om, c) het gevaar van vervalsingen en maakwerk is niet gering, en d) onbekend maakt onbemind. Aan de factoren a t/m c kunnen wij niets veranderen, aan d misschien wél! Een rechtgeaard filatelist wil tenslotte zoveel mogelijk te weten komen over zijn "vak". Rechtgeaarden lezen dus verder, de anderen (zo die erin onze Vereniging al zijn) slaan niet alleen de rolzegels zelf, maar ook de rest van dit stukje over.

Uit de golf van mechanisering, die rond de eeuwwisseling over de wereld ging, kwamen ook afgifte-automaten voor postzegels te voorschijn en machines voor - zoals men toen zei - "rapid mailing": de affixing machines die in hoog tempo postzegels plakten op de uitgaande post van grote verzenders.

Particuliere ondernemers zagen hierin eerder brood dan de Post zelf. Bij het Patentbureau van de USA liggen dossiers over 40 à 50 patenten voor zulke apparaten. De fabrikanten stonden aanvankelijk allen voor hetzelfde probleem: hoe maken wij de post-

zegels geschikt voor gebruik in onze machines?

De Post was om begrijpelijke redenen niet bereid zegels met allerlei tandingen te gaan afleveren. Na veel pressie stelde de Post in 1906 voor het eerst ongetande drukvellen van 400 zegels verkrijgbaar van de blauw-groene 1c, Sc. 314. In de loop van 1908 en later zijn daar andere waarden in die vorm bijgekomen.

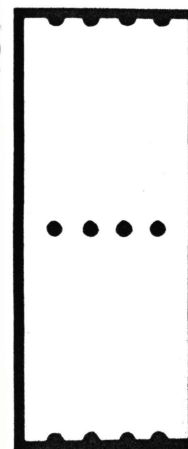
De firma's moesten er zelf rollen van maken en daarin "hun" perforatie aanbrengen. En dat deden zij ook. Natuurlijk ieder op zijn eigen wijze. Een overzicht hiervan is afgebeeld op de blz 715 en 716. Een kleine toelichting is, ondanks de sprekende beelden, niet overbodig.

De Brinkerhoff Company in Sedalia, MO, bracht postzegelautomaten op de markt. De daarvoor vereiste perforatie bestaat in 3 typen, alle in de lengte gerold (afb. 1 - 3). De mes-sneetjes tussen de gaten van type II werden er niet vantevoren, maar door de automaat zelf in aangebracht. Ze bestaan ook zonder die knife cuts, maar dan zijn ze niet echt via de automaat in omloop gekomen. De tandingen van Brinkerhoff komen voor in zegels die zijn uitgegeven tussen 1906 en 1912.

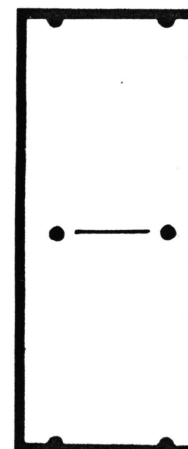
De Farwell Company, een groothandel in manufacturen te Chicago, gebruikte postzegel-plakmachines van Schermack, de zogenaamde Mailometers. In 1911 begon Farwell zelf zijn zegelrollen te fabriceren, met een eigen perforatie. Die wordt meestal de Chambers' perforation genoemd. Chambers was een employé van Farwell, en hij kwam op het idee de perforatie in twee groepen gaatjes aan te brengen, met in het midden van de zegel een tussenruimte (afb. 4 - 7). Die tussenruimte is niet bij alle typen even groot: men onderscheidt de narrow spacing (smalle

PARTICULIERE ROLTANDINGEN

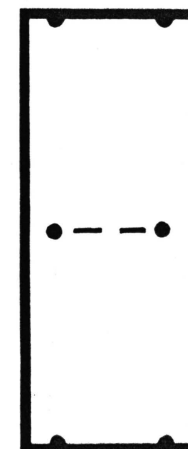
BRINKERHOFF COMPANY

1. Type I

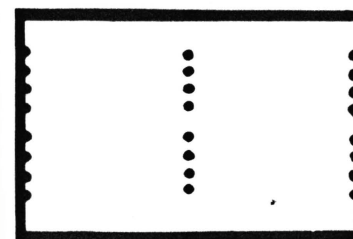

2. Type IIa

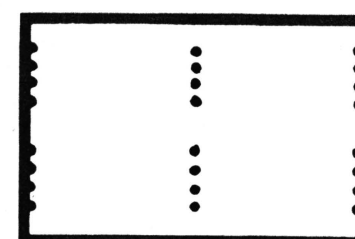

3. Type IIb

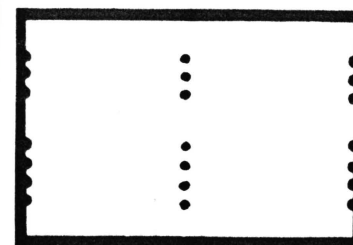
FARWELL COMPANY (CHAMBERS)

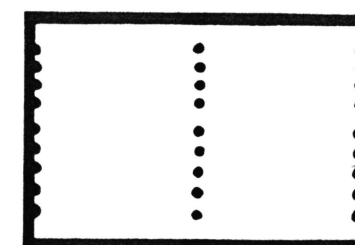
4. Type 4A4

5. Type 4B4

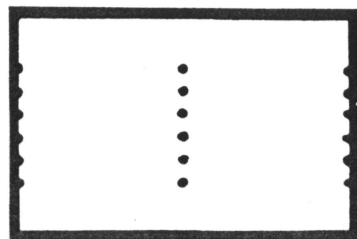

6. Type 4B3

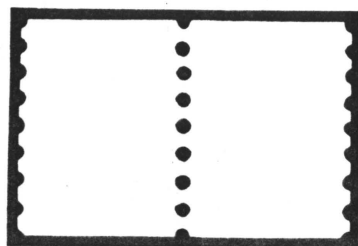

7. Type 4A5

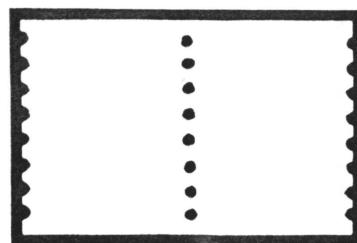
MAIL - O - METER COMPANY

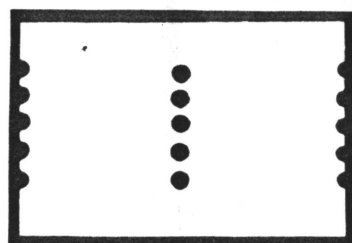
8. Type I

9. Type II

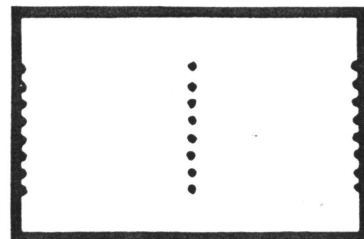

10. Type III

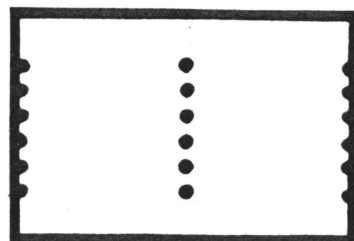

11. Type IV

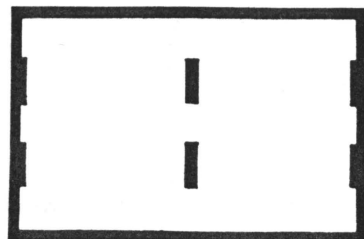
SCHERMACK MAILING MACHINE COMPANY

12. Type I

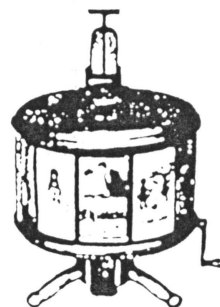

13. Type II

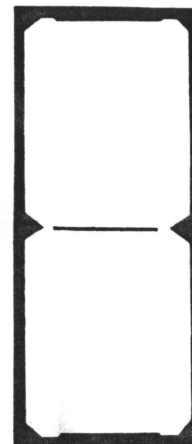

14. Type III

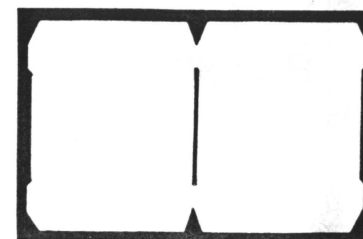
SCHERMACK
toonbank
automaat

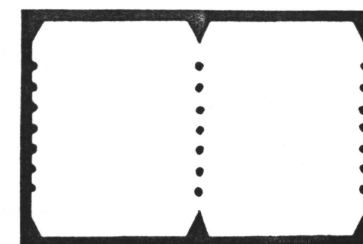
U.S. AUTOMATIC VENDING COMPANY

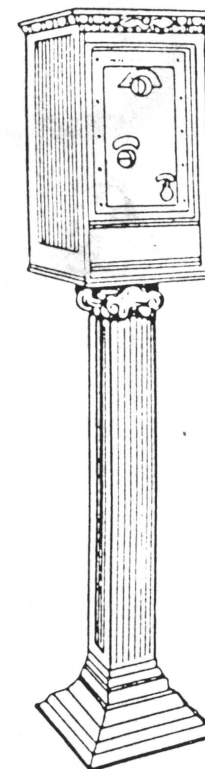
15. Type I

16. Type II

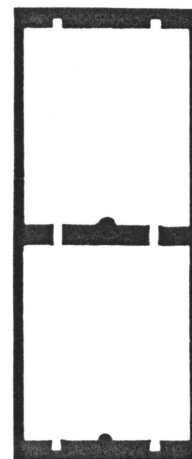

17. Type III

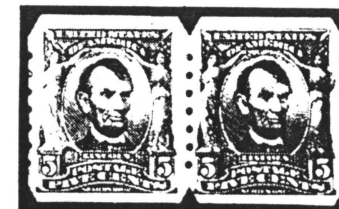

U.S. AUTOMATIC
wandautomaat

ATTLEBORO
"Tanding"

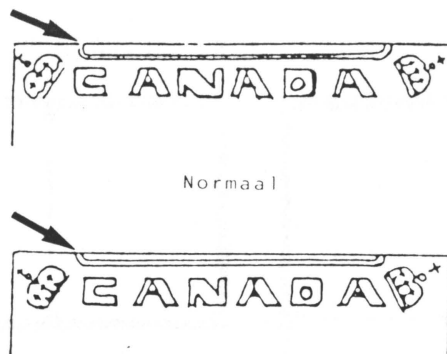

Scott +315

Scott 315

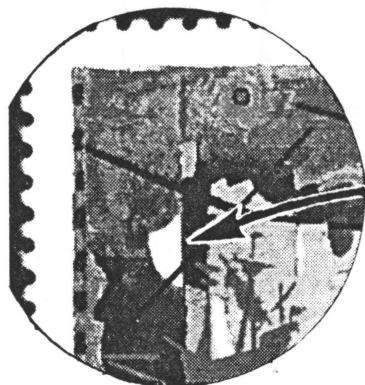

Normaal

Variëteit

Scott 210, gewijd aan New Brunswick

Nieuwe Canadese Variëteit

Scott C 66

tussenruimte): type A, en de wide spacing (brede tussenruimte): type B. Die twee typen kwamen overigens naast elkaar voor in één en hetzelfde vel. Er zijn, wat het aantal gaatjes betreft, verschillende combinaties. Voor de beschrijving daarvan wordt eerst het aantal gaatjes onder in de zegel genoemd, vervolgens het type A of B en dan het aantal gaatjes boven in de zegel, dus b.v. 4B3. De perforatie werd in de vellen aangebracht, die pas daarna in strips werden gesneden en opgerold. De Farwell tandingen zijn te vinden in zegels, uitgegeven tussen 1911 en 1917.

De in Detroit, MI, gevestigde Mailometer Company, fabrikant van automaten en plakmachines, heette aanvankelijk de Schermack Mailing Machine Company (zie verderop), toen Mail-om-eter Company en later Mail-O-Meter Company. In een poging de Post ervan te overtuigen dat voor rolzegels grotere gaatjes nodig waren dan normaal ontwikkelde de firma een aantal typen (afb. 8 - 11). Type I werd in augustus 1909 bij wijze van experiment gebruikt in Detroit en Chicago en later ook in Saint Louis. Type II was in Detroit in gebruik van 1909 tot 1911, type III eveneens in Detroit in 1910 en type IV in Saint Louis van 1906 tot 1917. In 1924 is de firma overgenomen door Pitney-Bowes.

Vóórdat de Schermack Mailing Machine Company zijn naam veranderde in Mailometer Co had hij reeds een drietal typen perforaties ontwikkeld (afb. 12 - 14). Type I komt voor in uitgaven van 1906 tot 1909. De perforatie werd in het vel aangebracht vóór de verwerking tot rollen. Voor type II werden de vellen eerst in strips gesneden en aaneengeplakt en pas daarna geperforeerd. Te vinden in zegels van 1906 tot 1912. Het zeer bekende type III vertoont twee langwerpige

sleuven in plaats van gaatjes. Die noemt men "slots" en men spreekt dan ook wel van "slotted perforation". Een andere naam is "hyphen hole". Dit type is een uitvinding van een Schermack-employé, die Grover Cleveland heette! Het is van 1909 tot 1927 gebruikt in Mailometer plakmachines.

De U. S. Automatic Vending Machine Company werd in 1907 door de schoonzusters Sara Coe en Henrietta Worden in New York opgericht. Zij bracht kaartjes- en postzegelautomaten op de markt. Postzegels moesten voor het gebruik in haar automaten worden voorzien van inkepinkjes, die "notches" worden genoemd (afb. 15 - 17).

Die bestaan in twee typen, te onderscheiden naar de ruimte tussen de toppen van de notches: bij type I $15\frac{1}{2}$ mm, bij type II 19.7 mm. Later is nog een type III ontstaan, dat 7 gaatjes had tussen de notches en dat alleen gebruikt werd voor toonbank automaatjes. Twee employés van de firma, Zorke en Heiman, brachten op verzoek van verzamelaars tegen vergoeding deze tanding ook aan in allerlei postzegels, waarschijnlijk buiten medeweten van hun directie. Men noemt type III dan ook wel de "Heiman-Zorke perforation". Deze is zelfs gevonden in Canadese postzegels.

Toen de firma door klantenverlies voor een aantal kaartjesautomaten, die niet konden worden omgebouwd tot postzegel-automaten, geen bestemming kon vinden, maakte zij daarvoor gebruik van stroken manillapapier die zó waren gevouwen dat zij zakjes vormden, de zogenaamde "vending pockets". Elk zakje werd gevuld met één zegel van 1 cent en één van 2 cent, meestal ongetande. De pockets waren doorstoken en dwars gerold.

De firma bleef actief tot 1914. (Zie ook de afbeeldingen van Sc. 315 en +315 op blz 717).

De Scott Catalogus vermeldt de particuliere tandingen in een afzonderlijk hoofdstuk. Bij bepaalde nummers wordt met een sterretje aangegeven dat het welwillendheids- of dubieuze tandingen betreft, die niet echt in automaten zijn gebruikt. Er bestaan zelfs blokken! Niet opgenomen zijn de zogenaamde "Attleboro private coils". Dat zijn van de Post betrokken ongetande rolzegels, die in de jaren 1908/1909 voor de plakmachine van een postzegelhandel in Attleboro, MA, werden voorzien van een zeer karakteristieke "tanding" (afb. op blz 717). Die separatie is alleen gevonden in de zegels Scott 343E en 371, zowel gebruikt als ongebruikt. Die zijn uitermate schaars.

Anno 1909 begon de Post op beperkte schaal rolzegels te verstrekken. Er waren rollen van 500 en van 1000, dwars of in de lengte gerold, getand of ongetand. Dat waren de Scott nummers 316 - 318.

In 1915 nam het Bureau of Engraving and Printing de Stickney rotatiepers in gebruik, die bijzonder geschikt was voor de aanmaak van rollen. De verkoop van ongetande vellen werd toen gestaakt. Daarmee kwam een einde aan de "romantische" particuliere roltandingen, al bleef de Schermack type III nog tot in 1927 in gebruik.

Op blz 717 vindt U een automaat van de U.S. Automatic en een toonbank-automaatje van Schermack afgebeeld.

TERUG VAN WEGGEWEEST?

"Laat de Vragenrubriek terugkomen!" lezen we op sommige enquêteformulieren. Maar die is nooit weggeweest. Uw vragen zijn welkom, onder het motto "175 weten meer dan één!"

HET ONTSTAAN VAN NEW BRUNSWICK

Aan het 150-jarig bestaan van de Provincie New Brunswick, die door Koning George III in 1784 was gevormd, werd in 1934 aandacht besteed met een zegel van 2 c, gedrukt bij de British American Bank Note Co in Ottawa. Deze zegel werd verkrijgbaar gesteld op 16 augustus 1934, de dag waarop de herdenking in New Brunswick plaatshad (zie blz 718). De platen 1, 1a, 2 en 2a bevatten elk 100 zegelbeelden, maar van de platen 1a en 2a is nooit gedrukt, want die vertoonden productiefouten. Van de platen 1 en 2 werden 5.050.000 zegels gedrukt. Ze hebben de tanding 11, maar bestaan ook ongetand. Afgebeeld is het Grootzegel van de Provincie. Het oorspronkelijke zegel is, voorzover men weet, verloren gegaan. Het was op 21 februari 1785 door het Britse Hof toegezonden aan Thomas Carleton, de Gouverneur van de Kolonie. Het toont een schip op een rivier, met op de oevers een nieuwe nederzetting tussen hoge dennen, die kennelijk voor de scheepsbouw waren bestemd. Dit ontwerp is telkens te vinden op alle volgende Grootzegels, die nieuwe koningen bij hun troonsbestijging plachten te verlenen. De Latijnse inscriptie "Sigill Provinciæ Nov. Bruns." betekent "Zegel van de Provincie New Brunswick." Het devies "Spem Reduxit" wil zeggen "Brengt Nieuwe Hoop", en dat motto slaat op de omstandigheden waaronder de Kolonie werd gesticht. Op de achterzijde van het Grootzegel (dat niet op de rugkant van de postzegel staat!) stond het koninklijk wapen, compleet met schildhouders, kouseband en keizerskroon, omlijst door wapenspreuk en titels van de vorst.

Voor het ontwerp op de postzegel was nergens een afdruk van het oorspronkelijke zegel te vinden. In Ottawa bevond zich enkel een exemplaar van het Grootzegel, dat door Koningin Victoria was verleend. Dat heeft men toen maar gebruikt, omdat het - naar werd beweerd - heel veel op dat van George III geleek. Uit de studie "English Seals" van J. Harry Bloom blijkt echter, dat George III wel zeven zegels heeft gebruikt, maar allemaal zonder een schip op een rivier! De enige bekende variëteit is te vinden op de 10e postzegel van elke rij: de randlijn langs de bovenkant vertoont daarop een afwijking, die is afgebeeld op blz 718. Dat New Brunswick in 1784 werd afgescheiden van Nova Scotia vond zijn oorzaak in allerlei wrijvingen, die nog werden toegespitst door de komst van duizenden Loyalisten uit de pas gevormde USA: mensen die het Engelse gezag trouw wilden blijven. Onder hen waren vele leden van vooraanstaande families uit New York en New Jersey. Meer dan 200 van hen droegen titels van Harvard. Nova Scotia was veel groter geweest. Van oorsprong was het de Franse kolonie Acadie, die in 1605 was gesticht in Port Royal, dat thans Annapolis heet. Acadie omvatte het hele gebied tussen de Sint Laurens en Maine aan de Atlantische Oceaan. Ook Isle St. Jean, dat we nu kennen als Prince Edward Island, en Isle Royal, thans Cape Breton Island geheten, behoorden ertoe. De Britten veroverden het in 1710 en verbanden 45 jaar later alle Fransen, die weigerden trouw te zweren aan Groot Brittannië. In 1762 wilde men opnieuw op grote schaal mensen deporteren, maar zover kwam het toch niet. Er kwamen zelfs bannelingen terug. De Loyalisten waren terechtgekomen in een land, dat was verscheurd door oorlogen tussen Fransen, Micmacs (autochtone Algonquin

Indianen) en Britten, en waar bovendien nog godsdiensttwisten het dagelijks leven vergalden. Het werd bestuurd van Halifax uit, dat in die dagen wel heel ver weg lag van de Fundy Bay, waar de Loyalisten zich hadden gevestigd.

Alleen al door hun aantal vormden zij in het eens zo dun bevolkte gebied al spoedig een weerbare pressure group.

Edward Winslow, de secretaris van de militaire bevelhebber, Brigadier Generaal Fox, bewerkte in Halifax zijn chef voortdurend om te komen tot de vorming van een afzonderlijke provincie met zelfbestuur.

Hij had meer succes dan John Parr, die als leider van een beweging voor autonomie de goede eigenschappen miste. Het ontbrak hem aan visie en inzicht, en hij stond te veel onder invloed van lieden, die niets goeds verwachtten van de toegestroomde Loyalisten. Op 29 mei 1784 werd bekendgemaakt, dat de provincie Nova Scotia werd verdeeld langs de landengte van Chignecto en dat de nieuwe provincie New Brunswick ging heten. Ook de naam New Ireland is nog in overweging geweest, maar die liet men uiteindelijk toch vallen.

Kolonel Thomas Carleton werd de eerste Gouverneur. Het jaar daarop wees hij St. Ann's Point, gelegen aan de Saint John Rivier op 135 kilometer van de monding, aan als de toekomstige regeringszetel. Ter ere van de Hertog van York doopte hij die plaats om in Frederickstown.

Ook in 1984 is aandacht geschonken aan deze in de Canadese geschiedenis zo belangrijke ontwikkelingen, en wel met de "Loyalisten-zegel" Scott 1028.

Bron: Artikel "Founding of New Brunswick", door J. Burton Slough in The American Philatelist van september 1967. Jaargangen van dit tijdschrift vindt U in onze Boekerij!

KORT AMERIKAANS

Op blz 702 verklapten wij dat de 50c Nimitz niet meer op de I-8 pers wordt gedrukt, maar op de A-pers. Thans blijkt dat daardoor ook de tanding is gewijzigd. Die wordt niet meer aangebracht met de L-perforator, die een lijntanding afleverde, maar met de nieuwe Eureka bull's eye perforeermachine, die - zoals de naam al zegt - voor een fraaie kamtanding zorgt. De perforatie loopt in de velranden ook niet meer helemaal door, doch slechts een stukje. En met de plaatnummers zijn ze weer bij 1 begonnen.

Het is een publiek geheim dat de "maanlanders" David Scott en James Irwin op de vlucht van de Apollo 15 in 1971 stiekem honderden covers hebben meegevoerd. Die zaak is zelfs in het Congress aan de orde geweest, maar de heren kwamen er ongestraft af door plechtig te verklaren dat het materiaal hun privé eigendom was. Toch druppelden ze hier en daar op de markt, waar ze weggingen voor bedragen tussen de \$ 1200 en \$ 8000. Op de Ameripex heeft Jim Irwin er nu een geveild bij Robert Siegel. Die bracht \$ 1500 op, waarvan de helft naar de Ameripex ging en de rest naar de High Flight Foundation.

Begin november j.l. rolden de eerste exemplaren van de pers van het lang verbeide boek "Jenny!", geschreven door George Amick. Dat behandelt de roemruchte historie van de kopstaande 24c luchtpostzegel uit 1918, die bekend staat als de "looping Jenny". De pocket kost \$ 9.95, er komt nog een gebonden uitgave voor \$ 20. Waar het besteld kan worden, weten wij helaas (nog) niet.

Van die Texas zegel Sc. 2204 uit maart '86 hebben ze in Texas zelf een vel van 50 gevonden zonder perforatie. De handelaar Marvin Frey uit New York heeft er nu paren en blokken van gemaakt voor de verkoop. Hij verwacht een leuke opbrengst...

Het parlamentslid McGrath, die pleitte voor een zegel ter ere van de verongelukte Challenger bemanning (zie blz 680) heeft nul op het rekest gekregen. Volgens de nieuwe regels kunnen zulke zegels pas minstens tien jaar na het gebeurde verschijnen. McGrath pikt dat echter niet. "Hongarije heeft er zelfs een zegel aan gewijd", zegt hij. Hij schreef aan alle leden van het Huis en de Senaat en diende Resolutie nummer 654 in. Nu maar weer afwachten.

De Scott Publishing Company gaat zijn producten rechtstreeks aan handelaren leveren. Tot nu toe kon dat enkel via een klein aantal tussenhandelaren. Dat gaat gepaard met een reclamecampagne à l'Américaine, dus dat wordt wel wat.

Wij hebben het nieuw gegraveerde zegelbeeld van de 4c Stagecoach, die van de afgedankte Cottrell is verhuisd naar de B-pers, nu gezien. Het verschil is met het blote oog te zien: de letters zijn smaller, zodat de regel "Stagecoach 1890s" korter is uitgevallen, en de koets zelfs ook iets gekrompen. De kleur is een tikje donkerder en de tagging is veranderd van "over all" in "block tagging". Ook hier begint men weer met plnr 1. Dat wordt wat lastig bij de 8.3c Ambulance en de 14c Iceboat, die nu ook op de B-pers zijn herdrukt, zonder nieuwe gravering. Daar ligt het verschil alleen in de tagging. Het is nu al bekend dat ook de 5c Motorcycle een nieuwe, smallere, tekening krijgt, maar dat duurt nog even.

De Sint Gabriel Prijs voor de mooiste religieuze postzegel is door de aartsbisschop van Chieti en Vasto, in Italië, uitgereikt aan de Amerikaanse ambassade, met verzoek om doorzending aan de USPS. Die mooiste is de Junipero Serra luchtpostzegel van 1985, Sc. C116. De grap is, dat de USPS die niet heeft bedoeld als een hommage aan de geestelijke, maar aan de ontdekker en kolonisator Junipero Serra. De prijs is in het archief opgenomen, zei de USPS droogweg.

In Des Moines, Iowa, hebben ze sinds kort een zelfbedieningswinkel in het postkantoor in de binnenstad. Alle "artikelen" zijn in pakjes van 5 stuks te koop, ook booklets en folzegels. De klanten zijn dik tevreden.

Voor de Nationale Postzegel Verzameling van de USA in het Smithsonian Institution zijn regels opgesteld voor de aankoop van nieuwe stukken. De belangstelling gaat in de eerste plaats uit naar alles wat te maken heeft met de rural free delivery service, de gratis postbestelling in landelijke streken. Voorts naar luchtpost, proeven, ontwerpen, stempels, en ook naar veldpost. Daar gaan zij de eerste drie jaar op mikken, daarna zien ze wel weer. Wat een verschil met Canada...

De meest gelezen postzegelweekbladen in de USA zijn Linn's Stamp News (75.195), Stamp Collector (22.656), Stamps (11.372) en Mekeel's (ca. 4.000). In de omzet deed zich sinds 1981 een daling voor van 25.000, ofwel bijna 19%. Niet zo mooi.

De zegels uit de Ameripex Presidentenblokken schijnen niet allemaal zo best te plakken. Net als tijdens de Burgeroorlog in de zuidelijke staten grijpen de mensen maar naar de lijmpot als er een brief weg moet.

In de loop van het nieuwe jaar zal de Great Americans serie worden uitgebreid met de waarde \$ 5. Die toont het portret van Bret Harte, pseudoniem voor Francis Brett Hart. Hij heeft verhalen geschreven uit het Wilde Westen, vooral uit de tijd van de Gold Rush in California.

.....
De Bizonenvelop van 1985 zorgt alweer voor sensatie. Er zijn er gevonden, waarop het lijkt of de bizon in een blizzardstorm is geraakt. De achtergrond is namelijk niet egaal, doch van links onder naar rechts boven gestreept. Dat is veroorzaakt door het wegwissen van aangekoekte inkt met een oplosmiddel tijdens het drukken. En aangezien de gedrukte enveloppen scheef op de papierbaan staan, lopen de daarbij ontstane strepen dwars. De VH-machines produceren 800 enveloppen per minuut. Zeggen de drukkers: Geen wonder dat er afen toe iets mis gaat. Er is trouwens op 1 november j.l. een venster-envelop formaat 10 met precancel van verschenen. Links en rechts van het indicium staan drie "killer bars". Er is, in tegenstelling tot de gewone enveloppen, papier zonder watermerk voor gebruikt. Tagging zult U natuurlijk niet vinden: het is immers een precancel.

.....
Twintig speciaal vervaardigde witte nylonvlaggen van 1.80 bij 1.20 m, met in rood en blauw het Ameripex-logo, die de Grote Tentoonstelling hebben opgesierd, zijn voor \$ 100.- per stuk verkocht ten bate van de Ameripex. Wie het breed heeft, laat ze breed hangen!

.....
Op de in 1983 gezamenlijk door de USA en Zweden uitgegeven zegel staat Franklin afgebeeld met een ganzeveer in zijn rechterhand. Hij was dus niet van plan om te gaan schrijven, want hij was linkshandig...
.....